

Fritt Folle m: 100
1 Mai 1941.

Jødecivilisasjonens førere og skapere i de skandinaviske land.

Hvad brødrene Brandes egentlig mente om de nordiske land og folk.

En avslørende brevveksling om mål og midler.

De to store dominerende opdragere av de intellektuelle i de nordiske land i det siste halve hundreår, var utvilsomt brødrene Georg og Edvard Brandes. De skapte først og fremst det moderne åndelige Danmark. Men de påvirket også våre hjemlige forfattere, og kaster fremdeles sine skygger over våre intellektuelles bevissthet. Disse to jøders innflytelse var og er utvilsomt større på åndslivets område enn Marx' var det i Norge.

Fra katetere og i bøker er disse talsmenn for de «nordiske land» blitt prist og forherliget. Ingen bør undervurdere deres innflytelse — selv i vår tid — på dem, som i kunst og litteratur, i opdragelse og i politikk, fremdeles blir betegnet som åndslivets talsmenn.

Og dog, hvor fremmede var ikke disse

to brødre Brandes for alt nordisk. Deres innstilling og virksomhet viste typisk hvor umulig det er for jøder å føle og forstå det nordiske, det germanske.

De to brødre innrømmer det selv. De visste det, men deres nordiske disiple visste det ikke og de tror det ikke den dag i dag.

De er blitt mer jødiske enn jødene selv. Da mange av dem dessuten har mindre forstand og slettere omdømme enn de to store jøder, bidrar de etter evne til å gjøre alt nordisk åndsliv, hele vår kultur, så skjev og skakkjørt som den er blitt det siden århundreskiftet, da epigonene fritt forkynte den jødiske kultur, som blev kaldt for internasjonal eller nordisk, som det kunde passe for situasjonene.

I de to brødre Brandes' brev som i det siste er gitt ut, finner man deres usminkelede meninger om sig selv, sin samtid og den nordiske kultur.

Hånen mot Danmark og de andre nordiske land flommer. «Disse tre salige nordiske lands fordømmelse og nullitet», heter det i et brev. Selv klimaet gjør Brandes syk. «Klimaet gjør mig syk, hvad mon mine forfedre dog vilde her?» skriver han.

Her har man dr. Brandes ærlige og redelige mening om det land og den kultur og litteratur som tåpene trodde han vilde gavne:

«Somme tider kommer det over mig som var det den pure galskap å bo i disse utørkenere.»

Edvard Brandes blev i Danmark stor politisk fører og minister, den mektigste man kanskje har hatt, for til hans disposisjon stod førende blad og han øvde innflytelse på litteratur og kunst, samtidig som han var den politiske førende personlighet. Det var den rent personlige

makt denne mann vilde nå med alle midler. «Religionen er det verste av alt og moralen har jeg også et horn i siden på». Denne dødsfiende av den danske Grundtvig, som i disse dager hyldes av hele det samlede Danmark, skriver: «Danmark er dog det mest idiotiske land i verden.» Da han lar sig stille som venstrepolitikker i Riksdagen hylder han de Grundtvigske bønder og velgere fra talerstolenn, samtidig som han skriver: «Landbefolkningen er godlidende, ufanatiserte og de Grundtvigske kretser besitter en halv liberalisme, som gavner oss.» Derfor må han agere for dem for å få makt.

Til Strindberg som ikke vilde la sig innfange av de to brødre, skriver han: «Du kunde ha underkastet dig disse tre små land, hvis du hadde anvendt ditt talent med klokskap. Du kunde ennu bli en mektig mann, en potentat — men du foretrekker å følge dine kapricer og da farvel makt og penger.»

Han hadde forsøkt både å lokke og true Strindberg til å gå med i den Brandeske sammensvergelse. Det mislykkedes. Som djevelen viste Vårherre all verdens gleder og herlighet, hvis han vilde tilbede djevelen, lokket den dansk-jødiske djevel også det svenske geni — og med samme resultat.

Hvordan den radikale politiske og litterære opposisjon burde ha det, forteller han åpenhertig om: «Jeg tror intelligensen morede sig langt mere ekskvisit under det franske keiserdømme. Den var på en gang fryktet som opposisjon, kjeledegget for ved hoffet og elsket av den store mengde som frihetsforkynnende. Nu skal den nøies med å gå demokratisk alvorsfuldt frem. I gamle dager venner med prinsesse Mathilde og prins Napoleon og var med til fine gilder og fruentimersold og dog opposisjon. Hvilken missundelses-

for det er nyttig. Av hensyn til de to jøders maktstilling og posisjon.

Dette var altså den nordiske ungdoms to store opdragere i et halvt århundre og er det tildels ennu.

Og den samme trafikk driver de to brødres rasefeller i alle land. De skaffer sig nøkkelstillingene i presse og i politikk, som Hambro herhjemme, og agerer så godt de kan det som patrioter. Men til sine nærmeste og de som er med på svindelen, skriver de og øser sin forakt ut over alt nordisk og det germanske, som er deres vesen helt fremmed. De vil ha makt uten hensyn og uten skrupler — og nordiske tåper hjelper dem. Hele Skandinavia er blitt gjennemsyret av brødrene Brandes ånd i

kunst og litteratur, i presse og i finanser. Og de «frisindede» og socialdemokratene kalder dette nasjonalt!

ne forfedre dog vilde her?» skriver han.

Her har man dr. Brandes ærlige og re-
delige mening om det land og den kultur
og litteratur som tåpene trodde han vilde
gavne:

«Somme tider kommer det over mig som
var det den pure galskap å bo i disse
utørkenere.»

Edvard Brandes blev i Danmark stor
politisk fører og minister, den mektigste
man kanskje har hatt, for til hans dispo-
sisjon stod førende blad og han øvde inn-
flytelse på litteratur og kunst, samtidig
som han var den politiske førende per-
sonlighet. Det var den rent personlige

der og herlighet, hvis han vilde tilbøde
djevelen, lokket den dansk-jødiske djevel
også det svenske geni — og med samme
resultat.

Hvordan den radikale politiske og lit-
terære opposisjon burde ha det, forteller
han åpenhertig om: «Jeg tror intelligen-
sen morede sig langt mere ekskvisit un-
der det franske keiserdømme. Den var på
en gang fryktet som opposisjon, kjele-
degget for ved hoffet og elsket av den store
mengde som frihetsforkynnende. Nu skal
den nøies med å gå demokratisk alvors-
fuldt frem. I gamle dager venner med
prinsesse Mathilde og prins Napoleon og
var med til fine gilder og fruentimersold
og dog opposisjon. Hvilken missundelses-
verdighet lod.»

Dette var altså den store jødiske, demo-
kratiske politikers drøm!

Denne mann, og hans like fryktede og
elskede bror, var de toneangivende i nor-
disk politikk og kultur, var de store, idea-
lister, som blev hyldet av åndslivets tals-
menn i de nordiske land. De store for-
fattere og genier var mere betingede, men
de andre strømmet over av ros over disse
to jødiske foregangsmenn — som fremde-
les omtales som danske og nordiske.

De var fremmede og hatet alt nordisk,
også sitt eget såkalte fedreland.

De forfattere som de skrøt av i sine avi-
ser og gav god kritikk, omtalte de privat
som dosmere og dumrianer. Brevene er
fulle av forsvar for rosende omtale av mid-
delmådige forfattere; «fordi de hører til
partiet og retningen bør de omtales vel»
«De bør gjøres til fremragende forfattere,

29 april 1941.

Krigsagitasjonen i Sambandsstatene Hvem står bak?

(N. A. T.) Man hører ofte at jødespørsmålet ikke angår oss her i Norge, og emigrant-senderne kan fortelle at det er «tysk propaganda» å si noget annet.

Jødeproblemet er imidlertid intet tysk problem. Men en kan til en viss grad si at det er et germansk problem, for såvidt som den gigantiske kamp som verden gjennomrystes av i virkeligheten er en kamp mellom nordisk-germanske livsanskuelse, representert ved nasjonalsocialismen, demokratiet og marxismen. Jødernes ødeleggende materialistiske idéer har ikke bare gjennomsyret og forgiftet den norske folkesjel. Men jødene har forgiftet hele verden med sine oppløsende idéer.

Jødeproblemet er universelt og angår alle civiliserte land. Ikke minst fordi den krig vi oplever, nettopp er en krig mellom de krefter og stater som vil frigjøre sig fra den internasjonale jødedoms kvelertak, og de land som fremdeles beherskes av denne overstatlige og pengesterke makt — av gullets herrer.

Den krigsagitasjon som i denne tid drives i U. S. A. er et klart eksempel på hvem det er som vil krig. All sund fornuft skulde si en, at Sambandsstatene med sin erfaring fra forrige krig måtte holde sig utenfor konflikten i Europa, hvilket utvilsomt også er det amerikanske folks ønske. President Roosevelt blev gjenvalgt for 3. gang nettopp fordi han lovet å holde U. S. A. utenfor krigen. Men ikke før er valget bragt i havn, så begynner en uhemmet krigsagitasjon. Det er den klikkk som med mr. Roosevelt i spissen og det jødiske gull i ryggen, behersker U. S. A., som vil krig mot det anti-jødiske Tyskland.

Mr. Roosevelts motkandidat til presidentvalget, mr. Wilkie talte også før valget med glødende patos om at det var Sambandsstatenes plikt ikke å blande sig inn i krigen i Europa, da denne på ingen som helst måte angikk Amerika.

Men efter valget viser mr. Wilkie sig som talerør for di jødiske krigshissere og setter alt inn på å få Amerika med i krigen.

Begge kandidater har betegnende nok fått den jødiske orden, *hebreer-medaljen*, — mr. Wilkie på grunn av «det usedvanlige eksempel han har gitt med hensyn til å lede og fremme amerikanismen og demokratiet», som det heter i Associated Press.

Jødene er som bekjent herre over det meste av verdens gull, og dominerer den internasjonale rustningsindustri. Mr. Wilkie har ved sin krigsagitasjon tilført rustningsindustrien enorme fortjenester, så han har sikkert fortjent ovennevnte attest.

Mr. Roosevelt er selv av jødisk avstamning, (oprinnelig van Rosenvelt) og tilhører en i sin tid innvandret jødefamilie fra Nederland og Spania. Han er 32 grads frimurer i Nederland Logen.

Det kan også være verd å minne om følgende:

62 pct. av Amerikas jord tilhører jødene (til tross for at jødene ikke selv dyrker jorden).

100 pct. av teater- og filmindustrien.

Særlig skal man merke sig prosenttallet for forlagsvirksomheten, kringkastingen, teater og film, som gir jødene makten over propagandamidlene. Det hese krigshyl fra Sambandsstatene er således ikke amerikanerens røst, men *Esaus*.

I pressen er det like ille. *New York Post* tilhører jøden *George Backer*.

Washington Post jøden *Eugen Meyer*.

Philadelphia Inquirer, *Moses Anenberg*.

New York Times (også kalt *Jew York Times*, som gjorde så stor stas av stammefrende Hambro under hans foredragsreise i Amerika for et par år siden som formann i *Nordmannsforbundet*), eies av jøden *Julius Ochs Adler*; avisens korrespondent i Egypt er *Joseph Levy*, i Hellas jøden *Sulzberger* osv.

President for National Broadcasting System er jøden *William Paley*. Dets jødiske korrespondent i Beograd var det som nylig sendte ut de hårreisende løgnmeldinger om optøier i flere italienske byer.

Mannen som forbereder mr. Roosevelts taler er jøden *Samuel Rosenman*.

Mannen som leder den økonomiske krig mot aksemaktene og de okkuperte land, også Norge, er finansminister mr. *Morgenthau*, som også tilhører eiendomsfolket.

Skaperen av den jødiske hjerne-trust «*New Deal*», var jøden *Coen*, sammen med den mektige *Louis D. Brandeis*.

U. S. A.s høieste dommer er jøden *Felix Frankfurter*.

Presidenten for senatets utenrikskomité er jøden *Salomon Bloom*.

Som øverstkommanderende for den amerikanske Stillehavsfleete blev i 1938 utnevnt jøden *Klod Bloch*.

Roosevelts spesielle rådgiver er mr. *Bernhard Baruch*, også kalt «jødedommens fyrste» og «Amerikas uoffisielle president». Han var med

på å lage den «fredstraktat» som la grunnen til denne krigen: Versailles-traktaten. Mr. Wilson drog den gang til Europa foruten med sine 14 punkter, også med 117 jøder i sitt følge.

Trekløveret rabbiner Wise, finansminister Morgenthau og mr. Baruch er ansett som den sterkeste maktfaktor i U. S. A.

Det er denne jødiske sammensvergelse som, drevet av sitt umettelige hat til det land som har gjort sig uavhengig av jødene og deres gull, står bak hele de smukke talemåter om å redde «demokratiet og friheten for alle undertrykte folk», og som søker å lokke amerikanerne ut i krig mot det anti-jødiske Tyskland.

i Sambandsstatene

Hvem står bak?

(N. A. T.) Man hører ofte at jødespørsmålet ikke angår oss her i Norge, og emigrant-senderne kan fortelle at det er «tysk propaganda» å si noget annet.

Jødeproblemet er imidlertid intet tysk problem. Men en kan til en viss grad si at det er et germansk problem, for såvidt som den gigantiske kamp som verden gjennomrystes av i virkeligheten er en kamp mellom nordisk-germanske livsanskuelse, representert ved nasjonalsocialismen, demokratiet og marxismen. Jødernes ødeleggende materialistiske idéer har ikke bare gjennomsyret og forgiftet den norske folkesjel. Men jødene har forgiftet hele verden med sine oppløsende idéer.

Jødeproblemet er universelt og angår alle civiliserte land. Ikke minst fordi den krig vi oplever, nettopp er en krig mellom de krefter og stater som vil frigjøre sig fra den internasjonale jødedoms kvelertak, og de land som fremdeles beherskes av denne overstatlige og pengesterke makt — av gullets herrer.

Den krigsagitasjon som i denne tid drives i U. S. A. er et klart eksempel på hvem det er som vil krig. All sund fornuft skulde si en, at Sambandsstatene med sin erfaring fra forrige krig måtte holde sig utenfor konflikten i Europa, hvilket utvilsomt også er det amerikanske folks ønske. President Roosevelt blev gjenvalgt for 3. gang nettopp fordi han lovet å holde U. S. A. utenfor krigen. Men ikke før er valget bragt i havn, så begynner en uhemmet krigsagitasjon. Det er den klikkk som med mr. Roosevelt i spissen og det jødiske gull i ryggen, behersker U. S. A., som vil krig mot det anti-jødiske Tyskland.

Mr. Roosevelts motkandidat til presidentvalget, mr. Wilkie talte også før valget med glødende patos om at det var Sambandsstatenes plikt ikke å blande sig inn i krigen i Europa, da denne på ingen som helst måte angikk Amerika.

Men etter valget viser mr. Wilkie sig som talerør for di jødiske krigshissere og setter alt inn på å få Amerika med i krigen.

Begge kandidater har betegnende nok fått den jødiske orden, *hebreer-medaljen*, — mr. Wilkie på grunn av «det usedvanlige eksempel han har gitt med hensyn til å lede og fremme amerikanismen og demokratiet», som det heter i Associated Press.

Jødene er som bekjent herre over det meste av verdens gull, og dominerer den internasjonale rustningsindustri. Mr. Wilkie har ved sin krigsagitasjon tilført rustningsindustrien enorme fortjenester, så han har sikkert fortjent ovennevnte attest.

Mr. Roosevelt er selv av jødisk avstamning, (oprinnelig van Rosenvelt) og tilhører en i sin tid innvandret jødefamilie fra Nederland og Spania. Han er 32 grads frimurer i Nederland Logen.

Det kan også være verd å minne om følgende:

62 pct. av Amerikas jord tilhører jødene (til tross for at jødene ikke selv dyrker jorden).

87 pct. av tungindustrien er på jødiske hender.

90 pct. av eksporthandelen.

97 pct. av forlagsvirksomheten.

98 pct. av konfeksjonsindustrien.

99 pct. av kringkastingen.

100 pct. av teater- og filmindustrien.

Særlig skal man merke sig prosenttallet for forlagsvirksomheten, kringkastingen, teater og film, som gir jødene makten over propagandamidlene. Det hese krigshyl fra Sambandsstatene er således ikke amerikanerens røst, men Esaus.

I pressen er det like ille.

New York Post tilhører jøden George Backer.

Washington Post jøden Eugen Meyer.

Philadelphia Inquirer, Moses Anneberg.

New York Times (også kalt Jew York Times, som gjorde så stor stas av stammefrende Hambro under hans foredragsreise i Amerika for et par år siden som formann i Nordmannsforbundet), eies av jøden Julius Ochs Adler; avisens korrespondent i Egypt er Joseph Levy, i Hellas jøden Sulzberger osv.

President for National Broadcasting System er jøden William Paley. Dets jødiske korrespondent i Beograd var det som nylig sendte ut de hårreisende løgnmeldinger om optøier i flere italienske byer.

Mappen som forbereder mr. Roosevelts taler er jøden Samuel Rosenman.

Mannen som leder den økonomiske krig mot aksemaktene og de okkuperte land, også Norge, er finansminister mr. Morgenthau, som også tilhører eiendomsfolket.

Skaperen av den jødiske hjerne-trust «New Deal», var jøden Coen, sammen med den mektige Louis D. Brandeis.

U. S. A.s høieste dommer er jøden Felix Frankfurter.

Presidenten for senatets utenrikskomité er jøden Salomon Bloom.

Som øverstkommanderende for den amerikanske Stillehavsflåte blev i 1938 utnevnt jøden Klod Bloch.

Roosevelts spesielle rådgiver er mr. Bernhard Baruch, også kalt «jødedommens fyrste» og «Amerikas uoffisielle president». Han var med

på å lage den «fredstraktat» som grunnen til denne krigen: Versailles traktaten. Mr. Wilson drog den til Europa foruten med sine 14 punkter, også med 117 jøder i sitt følge. Trekløveret rabbiner Wise, finansminister Morgenthau og mr. Baruch er ansett som den sterkeste makt i U. S. A.

Det er denne jødiske sammensvergelse som, drevet av sitt umettelige hat til det land som har gjort sig u hengig av jødene og deres gull, står bak hele de smukke talemåter om å redde «demokratiet og friheten for de undertrykte folk», og som søker å lokke amerikanerne ut i krig mot anti-jødiske Tyskland.